

РЕШЕНИЕ

№ 5983

гр. София, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 11.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5289** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на Д. Б. С. с адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] чрез адвокат К. Т., служебен адрес: [населено място], [улица] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001784 от 19.04.2022 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, оправомощен със заповед 513з – 1618 / 26.02.2018 г., с която на същия на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложен ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Моли се същата да бъде отменена. В жалбата е посочено, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, издадена е в нарушение на материалния и процесуалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила, и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, като се представлява от адв. адвокат К. Т., която поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси по делото, като представят списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – в съдебно заседание не се явява и не изпраща представител. В съпроводителното писмо по чл. 152, ал. 2 АПК, с което преписката е изпратена в АССГ, изрично е посочено, че се прави възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноси.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.04.2022 г., около 05:00 ч., в [населено място], на [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] Д. Б. С. управлява лек автомобил БМВ 335Д с рама WBAWD71000PR22178. На входа на тунел „Л.“ водачът е бил обект на проверка от страна на компетентните органи. Д. Б. С. отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0388. Водачът отказва да му бъде извършена проба за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дръгтест 5000 с фабричен номер ARLK 0001. Издаден е талон за медицинско изследване № 107204 за ВМА – С., [улица], видно от който лицето е отказало да бъде изследвано.

На Д. Б. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА с бл. № 589658 на 16.04.2002 г. около 05:00 ч.

Издадено е Наказателно постановление № 22 – 4332 – 007727 от дата 29.04.2022 г. срещу Д. Б. С..

Въз основа на АУАН е издадена № 22-4332-001784 от 19.04.2022 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, оспорена в настоящото съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Видно от представените с административната преписка заповеди, с които са определени лицата, които следва да осъществяват контрол по ЗДвП, оспореният пред съда акт е издаден от компетентен административен орган.

Оспорената заповед отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата е мотивирана и съдържа фактическите и правните основания, послужили за нейното издаване. Изпълнени са изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

При издаване на обжалваната в съдебното производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001784 от 19.04.2022 г. не са допуснати нарушения на процесуалните правила.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, се прилага ПАМ - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол, но е отказал. На същия е издаден талон за медицинско изследване, като видно от същия лицето отказва да бъде изследвано. По делото не са ангажирани каквито и да доказателства от страна на жалбоподателя. Съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Административнонаказващият

орган няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Органът е упражнил предоставеното му правомощие в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП, а именно: да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което обжалваната заповед отговаря и на целта на закона.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София -град, III отделение, 45 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б. С. с адрес: [населено място], ж. к. Л., [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-001784 от 19.04.2022 г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, оправомощен със заповед 513з – 1618 / 26.02.2018 г., с която на същия на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е наложен ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ